

SÈRIE 2**1.1.**

El tràveling és una tècnica del llenguatge audiovisual que consisteix en un moviment físic de la càmera desplaçada sobre uns rails o sobre una grua (les més habituals).

La panoràmica és una tècnica del llenguatge audiovisual que consisteix en un moviment de la mateixa càmera sobre el seu eix, ja sigui horitzontal o verticalment. Normalment, la càmera està situada en un trípode i gira sobre aquest eix.

Per tant, la diferència principal és que en el tràveling hi ha un desplaçament físic de la càmera (sobre rails o grua), mentre que en la panoràmica no hi ha aquest desplaçament físic.

(1 punt)

1.2.

L'edició per fosa és un recurs que consisteix a fer aparèixer o desaparèixer gradualment les imatges de la pantalla per subexposició creixent o decreixent amb una imatge de color negre.

(1 punt)

1.3.

Les línies cinètiques són artificis gràfics que simbolitzen la mobilitat dels personatges i dels objectes. És el recurs per resoldre la manca de moviment i l'estatisme que defineixen el còmic. Es valorarà la qualitat gràfica del dibuix.

(1 punt)

OPCIÓ A**2.1.**

Les redaccions poden ser molt diverses, per això es valorarà en la resposta la bona estructuració i exposició de les idees bàsiques i la capacitat de desenvolupar un discurs narratiu clar i sintètic en referència a l'anàlisi de la imatge. Dins de la valoració de la competència d'analitzar visualment la imatge, s'avaluarà positivament l'abundant utilització de terminologia pròpia de la matèria i la comprensió d'allò que es demana.

Els conceptes mínims que han d'estar presents a la redacció són:

Estructura dels elements que componen la imatge: en aquesta imatge des del punt de vista de la composició trobem tres plans perfectament diferenciats. En primer terme, veiem una model de perfil que mira el protagonista de l'escena, desenfocada (a causa de la profunditat de camp) i que ocupa pràcticament un terç de la fotografia. En segon terme, trobem el protagonista de la desfilada amb dues models, una a cada costat, perfectament centrats en la imatge. En tercer terme, veiem el rostre d'un altre model que sobresurt entre el protagonista i una de les models. Al costat, en dues diagonals es veu als assistents a la desfilada. Un element més de la composició és la part superior de la imatge, il·luminada pels focus que hi ha a la sala.

Valoració cromàtica: hi ha una certa variació cromàtica, encara que predominen els colors foscos de la roba de les models, que emmarquen la camisa blanca del protagonista. Aquests tres personatges tenen en comú les sanefes verdes que voregen els seus vestits i jaqueta. En tercer terme, destaca el vermell de la roba del model, com un toc de color dins de la sobrietat de la resta de personatges. Finalment, el sostre il·luminat amb matisos groguencs i els tres focus que donen pinzellades de color blanc.

Les textures: les robes que es veuen a la fotografia són predominantment llises, encara que destaquen les sanefes verdes de les models i el protagonista de la desfilada, la rugositat de la jaqueta vermella, la cremallera del primer terme i la mà d'una assistent, també en primer terme, fent una fotografia amb un mòbil.

(3 punts)

2.2.

La profunditat de camp fa referència al marge de distància pel qual els objectes fotografiats apareixen nítids, és a dir, és la zona de la imatge compresa entre l'objecte més proper i l'objecte més distant perfectament enfocats.

L'efecte que té la distància focal sobre la profunditat de camp es produeix en relació amb la resta dels paràmetres constants (número f i distància d'enfocament): a menor distància focal correspon una major profunditat de camp.

En aquesta imatge veiem tres termes perfectament diferenciats. En primer terme, el perfil d'una model que ocupa gairebé un terç de la fotografia. Aquesta dona està desenfocada. En segon terme, el protagonista acompanyat de dos models més, perfectament enfocats. En tercer terme, el rostre d'un home, sobresortint entre el protagonista de la desfilada i una model. També surt enfocat, tot i que es troba unes passes per darrere. Després veiem públic assistent a l'acte, ja desenfocats.

(2 punts)

2.3.

Es tracta d'un pla general amb una angulació normal, pres des de l'horitzontal dels personatges principals. A l'hora de fer el dibuix de la resposta es pot optar per fer un pla general amb un angle contrapicat, picat o zenital.

(2 punts)

OPCIÓ B**2.1.**

Es tracta de dibuixar una sèrie de nou dibuixos. S'ha de valorar que l'alumne ha entès i sap aplicar els tipus de plans demanats, els quals han d'estar correctament realitzats i identificats, bé amb el nom complet o amb les abreviatures habituals. Es valorarà la qualitat gràfica en la realització dels dibuixos i la coherència narrativa, és a dir, el fil conductor.

(3 punts)

2.2.

Un moviment cinematogràfic és la producció d'una sèrie de pel·lícules limitades en el temps i l'espai que responen a una sèrie de postulats comuns en el seu moment i proposen formes, convencions i principis de la narrativa cinematogràfica innovadors, que s'identifiquen com a cinema avantguardista o experimental. Els realitzadors s'identifiquen ells mateixos com a artistes, fent valdre el concepte d'autoria total del seu producte. Entre els moviments que podem anomenar i les pel·lícules representatives d'aquests, trobem:

Cinema soviètic

Octubre (S. M. Eisenstein, 1925)

La fi de Sant Petersburg (Vsevolod Pudovkin, 1927)

El cuirassat Potemkin (Sergei M. Eisenstein, 1925)

La mare (Vsevolod Pudovkin, 1926)

Surrealisme

Un gos andalús (Luís Buñuel i Salvador Dalí, 1929)

Entreacte (René Clair, 1924)

L'estrella de mar (Man Ray, 1928)

La sang d'un poeta (Jean Cocteau, 1932)

Expressionisme

Metròpolis (Fritz Lang, 1926)

Nosferatu (F.W.Murnau, 1922)

El gabinet del Dr. Caligari (Robert Wiene, 1919)

El Gòlem (Paul Wegener, Carl Boese, 1920)

Neorealisme

Roma, ciutat oberta (Roberto Rossellini, 1945)

Sciucsià (Vittorio De Sica, 1946)

El lladre de bicicletes (Vittorio de Sica, 1948)

La terra tremola (Luchino Visconti, 1948)

Nouvelle Vague i Free Cinema

À bout de soufflé (Jean-Luc Godard, 1959)

Bande à part (Jean-Luc Godard, 1964)

Els 400 cops (François Truffaut, 1959)

La soledat del corredor de fons (Tony Richardson, 1962)

Dogma 95

Idionterne (Lars von Trier, 1998)

Festen (Thomas Vinterberg, 1998)

(2 punts)

2.3.

El primeríssim primer pla és un pla molt tancat, més que el primer pla, és a dir, es centra principalment en els ulls i la boca. Es fa servir per destacar la mirada o un aspecte molt concret del rostre. Es correspon amb una distància íntima i indica confiança i intimitat vers el personatge que apareix. La funció més habitual del primer pla és la funció expressiva, ja que estableix una distància íntima amb el personatge per concentrar en ell la màxima atenció, mostrar intimitat i sentiments.

Els exemples que poden posar els estudiants són molt variats (poden acompanyar l'exemple d'un dibuix per concretar el que diuen, però no és necessari): primeríssim primer pla dels ulls d'una mare per transmetre tot l'amor que sent pel seu fill, primeríssim primer pla dels ulls, nas i boca d'un mestre que renya al seu alumne, etc.).

(2 punts)